

CANTIMPLORA

(Sentim la veu d'una nena que canta)

A la Zoe li agrada molt cantar. També li agrada acompanyar el seu avi. Però l'avi camina tan de pressa que a vegades la Zoe es cansa i l'avi l'ha d'esperar.

—Vine, que tinc set! — va cridar l'avi.

Però quan la Zoe va destapar la cantimplora va veure que era buida.

— Avi, s'ha acabat l'aigua!— va dir la Zoe tota trista.

l mirant-la dolçament, l'avi li va respondre:

—Doncs si la cantimplora plora, t'hauré d'explicar:

EL CONTE DE LA CANTIMPLORA

No fa més de dos pams d'anys, que en un poblat africà hi vivia una nena que es deia Sahiba. A la Sahiba li agradava molt cantar, i també li agradava anar cada dia al riu a buscar aigua.

“Que difícil que és portar el gerro al cap com ho fan les dones grans!”, pensava la Sahiba.

Quan arribava al riu, hi trobava les seves amigues i un munt de dones d'altres pobles. A la vora de l'aigua s'explicaven històries, i quan tornava a casa, sempre havia après alguna cançó nova.

(Canta de tornada i sentim el so del càntir que acompanya la música)

Però un bon dia es va posar a ploure. La terra es va mullar, es va convertir en fang i la Sahiba va relliscar. Quina mala sort! S'havia fet molt mal a la cama i el seu gerro s'havia trencat.

La Sahiba ja no canta, ara la Sahiba plora.

La gent del poble va dur-la a casa seva, i allí li van dir que havia de fer repòs. Pobra Sahiba, tot el dia tancada sense poder sortir a jugar amb els seus amics!

Però el que més enyorava era poder anar al riu. I tanta pena tenia, que de nit somiava en el camí que feia per anar a buscar aigua.

Llàstima que el somni sempre s'acabés igual. El gerro es trencava i la Sahiba es despertava a casa amb la cama ferida. Quan podria tornar al riu?

La Sahiba cada dia estava més i més trista. Ja no cantava mai i tota la gent del poble es preguntava: "Què li passa, a la Sahiba?" I tant es van amoïnar, que un dia la va visitar el bruixot per veure si ho podia esbrinar.

— Què et passa?— li va dir el bruixot.

— Estic trista perquè no puc anar al riu a buscar aigua— va respondre la Sahiba.

Però la cama de la noia encara no estava prou forta i el bruixot va fer una de les seves danses màgiques per veure si se li acudia una solució.

— Ja ho tinc! —va exclamar— Farem venir un lampista. Si no pots anar a buscar aigua al riu, portarem l'aigua fins aquí —va dir.

Al cap de poc, el lampista va instal·lar una font al mig del poble. Així la Sahiba podria anar-hi a buscar aigua.

La gent del poble estava molt contenta. "Que bé! Ja tenim aigua", deien. I la Sahiba, caminant molt a poquet a poquet, també va sortir amb el seu gerro nou a buscar-ne.

Ara ja no haurien de caminar tant per arribar al riu. Però diuen que les dones del poble, de tant en tant, encara s'hi escapen. Ja no hi van carregades amb les gerres d'aigua, ara hi van a banyar-se, a divertir-se, a xerrar i a explicar

històries. La Sahiba també. I és que era allò, el que enyorava. Veure les seves amigues era el que la feia feliç. Com s'ho faria si no per aprendre cançons noves?

—Avi, tinc molta set!— va dir la Zoe, que havia escoltat la història caminant sota el sol.

— Omple la cantimplora tu mateixa— va dir-li l'avi.

—

La Zoe va pensar que era la Sahiba, en sentir el so que feia l'aigua mentre s'omplia la cantimplora.

— Que en vols?— va preguntar a un nen que la mirava encuriós.

I és que al voltant de l'aigua sempre hi ha gent. I quan hi ha gent sempre hi ha històries. I les històries es poden compartir tant si són alegres com si són tristes.

Ho sentiu? Què és això? Són els ocells els que canten? O potser és la cantimplora. I vosaltres què creieu? Que la cantimplora canta o plora?